

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 460. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019916048/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

søgte Dragen at trøste ham med et Forslag om en Slurk af hans Extra-Blanding.

Imidlertid vilde hans Moder give Selskabsstemningen en passelig Retning og bemærkede spøgende, at hun havde ladet en ny Kande varmt Vand komme og i det Hele spillet Værtinde — det var jo sidste Gang hun gjorde det. Nu kom der En, der nok selv vilde være Værtinde, og det var ogsaa saadan det skulde være; — hvortil Hanne svarede, at Madam Andersen forhaabentlig altid vilde være som hjemme i Christines gamle Hjem. Nu vilde hun kun være saa meget Værtinde, at hun lavede Toddy til Jakob, hvad hun udførte med megen Ombu og til Dragens levende Forargelse. Hvad? saadan noget Sprøit vilde hun da ikke tulle i Jakob! det var jo rent at forgive Manden! Han greb Romflasken for at væge Blandingen, men Hanne afværgede det leende. Rigtignok mente den trods sin Pietisme ofte humant dømmende Skovfoged, at den nok kunde taale en Kjende til; men Mølleren erklærede, at han var ganske tilfreds, og at Hanne netop havde truffet hans Smag. Ved at se hende staa saa muntert der og haandtere med Glas, Flaske og Kande, Theste og Sukker i den hyggelige Damp, som hvirvlede op i Lampelyset, var han atter kommen ud af den Mistemning, som Dragens Humor havde paadraget ham. Han lagde sin Arm om

Hannes Liv nød med største Velbehag et Par Slurke af hendes Bryg — uanset, at den i Virkeligheden nok kunde vække Mistanke om at være lavet efter den bekjendte Recept: man række Tungen ud ad Vinduet i varmt og fugtigt Veir.

I det samme slog den ene af Havedørene i med en let Klingren af Ruderne, og ude fra Haven kom en Lyd som af et stort Dyr, der skattede sig. Harene var traadt ind fra Forstuen.

— Med Forlov, Husbond! spurgte hun — mon det kan være rigtigt, at Møllen gaar endnu — —?

— Hvad for Noget?

— Ja, den har Scifene helt paa, og det trækker jo dog svært op.

Mølleren satte Glasset haardt fra sig.

— Saa skulde da ogsaa —! . . . Er da Christian rent tovelig!

Hanne og Dragmo'er gav uvilkaarlig et lille Skrig fra sig, da et usædvanlig stærkt Lyn oplyste Haven. Ane skyndte sig hen at lukke Havedørene. Mølleren gik hurtig ud i Forstuen og rev utaalmodig Døren op til Gaarden.

Der stod Møllen og dreiede ganske rolig sine fuldt besejlede Vinger — saa rolig, at man neppe kunde se Bevægelsen. Vendt bort imod Sydvest, hvor der endnu var temmelig klar Aftenluft, syntes den aldeles ikke at have bemærket de skumle Sky-